

“No coneix cap altre compositor que plasmi un món prop tan perfecte com Schubert. Per a mi, això és una de les qüestions més enigmàtiques de la Història de la Música. [...] Schubert és absolutament coherent, sense fissures. No trobo en cap altre època un fenomen així.”

Nikolaus Harnoncourt

Matthias Goerne, baríton
Alexander Schmalcz, piano
Lieder de Pfitzner, Wagner i Strauss

Aquest concert s'interpretarà sense pausa.

Dimarts 21 d'agost,
21:00h

#LaVeu

#Intensitat

#Fidelitat

- 23' **HANS PFITZNER**
Sehnsucht, op. 10/1 (1900)
Ist der Himmel darum im Lenz so blau, op. 2/2 (1888)
Es glänzt so schön die sinkende Sonne, op. 4/1 (1889)
Wasserfahrt, op. 6/6 (1889)
Abendrot, op. 24/4 (1909)
Stimme der Sehnsucht, op. 19/1 (1905)
Nachts, op. 26/2 (1916)
An die Mark, op. 15/3 (1904)

- 22' **RICHARD WAGNER**
Wesendonck-Lieder (1858)

Der Engel
Stehe still!
Im Treibhaus
Schmerzen
Träume

- 20' **RICHARD STRAUSS**
Traum durch die Dämmerung, op. 29/1 (1895)
Morgen! op. 27/4 (1894)
Ruhe meine Seele, op. 27/1 (1894)
Freundliche Vision, op. 48/1 (1900)
Im Abendrot, Tr. 296/4 (1948)

Matthias Goerne, baríton

Matthias Goerne és convidat regularment als festivals i auditoris més importants del món, com el Wigmore Hall de Londres o el Carnegie Hall de Nova York. En la seva important carrera com a intèpret de lied l'han acompanyat pianistes com Pierre-Laurent Aimard, Leif Ove Andsnes, Alfred Brendel, Christoph Eschenbach, Elisabeth Leonskaja o Alexander Schmalcz. Des que va debutar com a cantant d'òpera al Festival de Salzburg el 1997 com a Papageno (*Die Zauberflöte*), ha estat convidat per actuar a la ROH de Londres, el Teatro Real de Madrid, la Semperoper de Dresden o la Metropolitan Opera House de Nova York. Ha interpretat entre d'altres els papers wagnerians de Wolfram (*Tannhäuser*) i Kurwenal (*Tristan und Isolde*) i els protagonistes de *Lear* d'Aribert Reimann o *Wozzeck* d'Alban Berg.

Matthias Goerne va debutar a la Schubertiada a Vilabertran l'any 1994. Enguany hi participa per dinovena vegada.

Alexander Schmalcz, piano

Alexander Schmalcz va rebre les seves primeres classes de piano com a corista al Dresden Kreuzchor; va estudiar als Conservatoris de Dresden i Utrecht i a l'Escola Guildhall de Música i Drama de Londres. Ha guanyat nombrosos premis, incloent el concurs Nederlands Impressariat l'any 1995 (juntament amb el seu trio de piano) i el Premi Gerald Moore i el Premi d'acompanyant Megan Foster el 1996. Actua regularment a les sales de concert més importants com ara el Wigmore Hall de Londres, la Schubertiada Schwarzenberg, el Concertgebouw d'Amsterdam, la Royal Opera House de Londres o el Kennedy Center de Washington DC. Treballa regularment amb cantants com Matthias Goerne, Peter Schreier, Grace Bumbry, Konrad Jarnot o Stephan Loges. Els seus companys de música de cambra inclouen el Petersen Quartet i el violoncellista Claus Reichardt. És professor al Conservatori Robert Schumann a Düsseldorf des de 1999.

Alexander Schmalcz va debutar a la Schubertiada a Vilabertran l'any 2008. Enguany hi participa per setena vegada.

La estela romántica

Yolanda Quincoces, musicóloga

La voz de Matthias Goerne y el piano de Alexander Schmalcz nos proponen un viaje a través del *Lied* romántico, desde el apogeo wagneriano a los últimos estertores de mediados del siglo XX representados en la figura de Richard Strauss, pasando por el conservadurismo nostálgico de Hans Pfitzner.

Richard Wagner (1813–1883) había compuesto las dos primeras partes de su tetralogía y el primer acto de *Siegfried* cuando interrumpió su trabajo para volcarse de lleno en una nueva ópera basada en la leyenda medieval de *Tristán e Isolda*. Era el año 1857 y el compositor tenía su residencia, desde hacía cinco años, en la ciudad suiza de Zurich, donde había encontrado refugio junto a su esposa, Minna Planer, tras su exilio de Dresde a raíz de su participación en el alzamiento de mayo de 1849.

Había sido el rico comerciante de sedas Otto Wesendonck, gran admirador del artista, quien en 1852 brindara a Wagner la oportunidad de residir en su finca convirtiéndose así en su protector y provocando sin quererlo el inicio de una intensa relación entre el músico y su propia esposa, la poetisa Mathilde Wesendonck. Si esta relación pasó en algún momento de lo platónico a lo terrenal, no queda claro, si bien la historia de amor prohibido entre Tristán e Isolda, que solo tras la muerte puede ser realmente consumada, ha querido en ocasiones ser entendida como su reflejo.

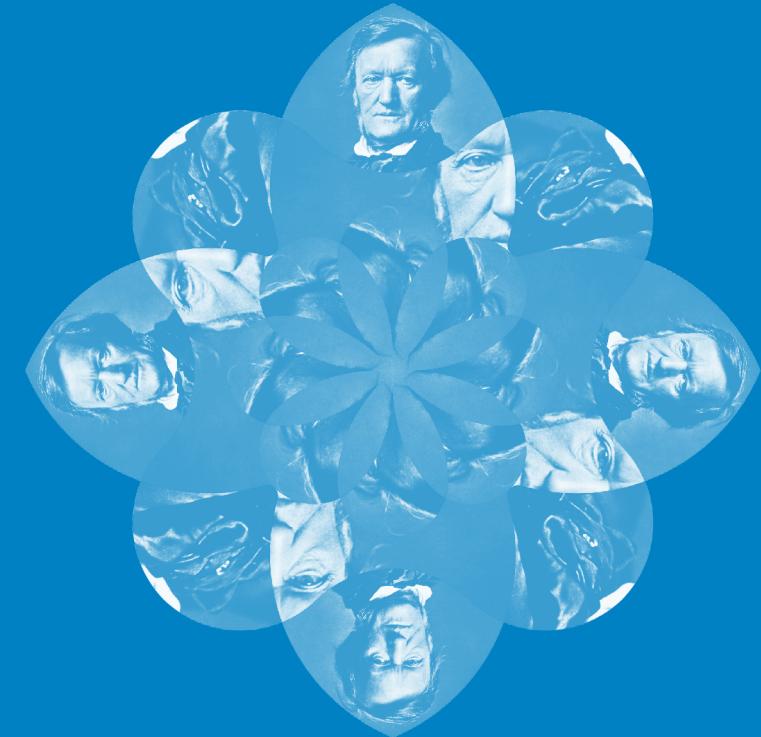
Entre noviembre de 1857 y mayo de 1858, en medio del idilio, Wagner ponía música a cinco poemas escritos por Mathilde: *Der Engel*, *Stehe Still*, *Im Treibhaus*, *Schmerzen* y *Träume*. Publicados como *Cinco poemas para una voz femenina*, los ahora conocidos como *Wesendonck-Lieder* componen el único corpus de canciones escrito por el operista alemán que se mantiene en el repertorio. El propio Wagner afirmaba poco después de su composición, en una carta a Mathilde desde Venecia:

«No he hecho nada mejor que estas melodías, y solo una débil parte de mi obra podrá compararse con ellas».

El sello de *Tristán* es incuestionable, especialmente en los dos *Lieder* definidos por el autor como estudios para la ópera. En el caso de *Träume*, su tema es entonado en la ópera por Brangäne al comienzo del acto II, mientras que el preludio del acto III comparte material con *Im Treibhaus*. De la sensación de celestial consuelo de *Der Engel*, pasando por el movimiento inexorable del tiempo en *Stehe Still*, la quietud pesimista de *Im Treibhaus*, el triunfo de la luz sobre la oscuridad y del amor sobre la muerte en *Schmerzen* y la esperanza de los sueños en *Träume*, los Wesendonck Lieder son, a pequeña escala, esbozos del gran Wagner. El uso de retardos en la armonía, de motivos musicales recurrentes, de melodías que quieren extenderse en el tiempo y en la atmósfera es, en conjunto, un compendio del más elevado hacer musical del compositor de esos dramas musicales, que encuentran aquí su reflejo a modo de miniaturas.

El mito de Wagner y del Romanticismo estaba llamado a pervivir a pesar de las múltiples corrientes artísticas y musicales que inundarían la Alemania del cambio de siglo. Uno de los compositores que no iban a perder de vista el pasado sería Hans Pfitzner (1869–1949), cuyas más de cien canciones se nutren en forma y esencia del legado romántico. Las innovaciones de Schoenberg y los futuristas eran vistas por Pfitzner como una amenaza contra la música, algo que llegaba para destruir el orden establecido de las cosas, que ahora peligraba a merced de un puñado de músicos vanguardistas.

Sus *Lieder*, sobre poemas de Heine, Mörike, o Eichendorff, pero también de escritores contemporáneos, recogen la esencia de este pensamiento. Las largas melodías, los sentimientos de melancolía, muerte y amor están presentes en

Richard Wagner
1813 — 1883

gran parte de su producción, especialmente en las colecciones de sus años de juventud, a las que pertenecen por ejemplo *Es glänzt so schön die sinkende Sonne* y *Wasserfahrt*, sobre textos de Heine. El reflejo de los sentimientos humanos en la naturaleza se traduce en el uso de elementos recurrentes de la simbología romántica. La noche como símbolo de muerte en *Abendrot* (Liendhart) y *Nachts* (Eichendorff) o la primavera como símil del amor floreciente en *Ist der Himmel darum im Lenz so blau* (Volkmann) encuentran su expresión a través de acompañamientos apacibles en el último caso, oscuros en los primeros, llenos de desasosiego en *An die Mark* (Stach-Lerner) y *Stimme der Sensucht* (Busse). Sobre ellos, Pfitzner construye melodías pesantes, que caminan poco a poco hacia un clímax a veces frustrado, como en la fingida esperanza de *Sehnsucht* (Lilencron).

Aunque tachar a Pfitzner de ultraconservador resulte exagerado, es cierto que su actitud anclada en el pasado era vista con recelo por sus contemporáneos. Richard Strauss (1864–1949) no pudo pasar de la corrección cuando se vio en la obligación de alabar al compositor la noche del estreno austriaco de su ópera *Palestrina*. «¿Por qué compone si le ocasiona tantas fatigas?» replicó Strauss cuando Pfitzner insinuó que no apreciaba suficientemente su esfuerzo.

Desde un enfoque más progresista, la estela romántica es, en cualquier caso, evidente en la música de Strauss y es precisamente en el *Lied* donde adquiere una mayor dimensión. El amor y la naturaleza siguen siendo los temas por excelencia en la obra de un músico que se dedicó a la canción a lo largo de toda su vida, legándonos auténticas joyas fruto en su mayoría de la inspiración pasajera.

Su mujer, la soprano Pauline de Ahna, sería la primera intérprete de buena parte de estos *Lieder*. Fue a ella a quien dedicó en el día de su boda (1894) dos de sus más conocidas creaciones: *Morgen* y *Ruhe, meine Seele*, ambas sobre textos de autores poco conocidos (el inglés J.H. Mackay en un caso, el alemán K. Henckell en el otro). Junto con *Traum durch die Dämmerung* y *Freundliche Vision* (Bierbaum), son buena muestra del delicado lirismo de los *Lieder* de juventud de Strauss, cuya profunda carga emotiva se vuelca en una amplia línea vocal que flota sobre acompañamientos pianísticos tan bellos como (aparentemente) sencillos.

Cincuenta años pasarían entre ellas e *Im Abendrot*, primera (última en orden) de sus célebres *Cuatro últimas canciones*, para soprano y orquesta, que no llegaría a ver estrenadas. Tras una vida dedicada a la música, este breve tesoro lírico, que en sus líneas larguísimas mantiene la esencia del sentimiento romántico, es sin duda un punto final. Strauss, y con él el *Lied* romántico, anuncia su fin en esos versos que Eichendorff de forma casi visionaria había escrito años atrás: «Estamos cansados de caminar... ¿Será esto acaso la muerte?»

(La Schubertiada ha volgut mantenir el text original en castellà de l'autora)

Lieder de Pfitzner, Wagner i Strauss

HANS PFITZNER

(1869 — 1949)

Detlev von Liliencron

Sehnsucht

Ich ging den Weg entlang, der einsam lag,
Den stets allein ich gehe jeden Tag.
Die Heide schweigt, das Feld ist menschenleer;
Der Wind nur weht im Knickbusch um mich her.

Weit liegt vor mir die Straße ausgedehnt;
Es hat mein Herz nur dich, nur dich ersehnt.
Und kämest Du, ein Wunder wär's für mich,
Ich neigte mich vor dir: ich liebe dich.

Und im Begegnen, nur ein einzger Blick,
Des ganzen Lebens wär er mein Geschick.
Und richtest du dein Auge kalt auf mich,
Ich trotze Mädchen dir: ich liebe dich.

Doch wenn dein schönes Auge grüßt und lacht,
Wie eine Sonne mir in schwerer Nacht,
Ich zöge rasch dein süßes Herz an mich
Und flüstre leise dir: ich liebe dich.

Enyorança

Segueixo el camí solitari,
que cada dia faig tot sol.
Els prats callen, els camps són buits,
només el vent es mou entre la brossa.

Com s'estén ara llunyà el camí al meu davant,
t'ha enyorat el meu cor.
Seria meravellós que ara vinguessis,
m'inclinaria davant teu: t'estimo!

I en la trobada única d'una sola mirada
es trobaria el destí de tota la meva vida.
I encara que em mires sis fredament,
jo et contestaria: t'estimo!

Però si els teus bells ulls em saludessin somrients,
com un sol en una nit angoixosa,
empenyeria ràpid el teu cor cap a mi
i et murmuraria dolçament: t'estimo!

Richard Volkmann

Ist der Himmel darum im Lenz so blau

Ist der Himmel darum im Lenz so blau,
Weil er über die blumige Erde schaut,
Oder ist die Erde so blumig im Lenz,
Weil darüber der sonnigen Himmel blaut?

Hab' ich dich darum, mein Kind, so lieb,
Weil du gar so lieblich und reizend bist,
Oder bist du darum so reizend, mein Kind,
Weil die Lieb' dir ins Herz kommen ist?

Heinrich Heine

Es glänzt so schön die sinkende Sonne

Es glänzt so schön die sinkende Sonne,
Doch schöner ist deiner Augen Schein.
Das Abendrot und deine Augen,
Sie strahlen mir traurig ins Herz hinein.

Das Abendrot bedeutet Scheiden,
Und Herzensnacht und Herzensweh.
Bald fließet zwischen meinem Herzen
Und deinen Augen die weite See.

És el cel al voltant tan blau en primavera?

¿És el cel al voltant tan blau en primavera,
perquè contempla la terra florida,
o és la terra tan florida en primavera,
perquè emblaveix el cel assolellat?

¿T'estimo tant, criatura,
perquè ets tan gentil i encisadora,
o ets tan gentil i encisadora, criatura,
perquè l'amor ha arribat al teu cor?

Brilla molt bell el sol ponent

Brilla molt bell el sol ponent,
però encara és més bella la lluïssor dels teus ulls.
La rogor del capvespre i els teus ulls,
lluen tristos dins del meu cor.

La rogor del capvespre significa comiat,
i nit al cor i pena al cor.
Aviat passarà l'ample mar
entre els teus ulls i el meu cor.

Heinrich Heine

Wasserfahrt

Ich stand gelehnet an den Mast,
Und zählte jede Welle.
Ade! mein schönes Vaterland!
Mein Schiff, das segelt schnelle!

Ich kam schön Liebchens Haus vorbei,
Die Fensterscheiben blinken;
Ich guck' mir fast die Augen aus,
Doch will mir niemand winken.

Ihr Tränen, bleibt mir aus dem Aug',
Daß ich nicht dunkel sehe.
Du armes Herze brich mir nicht
Vor allzugroßem Wehe.

Friedrich Lienhard

Abendrot

Mir ist nach einer Heimat weh,
Die keine Erdengrenzen hat!
Ich sehne mich aus Menschennot
Nach einer ew'gen Himmelsstadt.

Groß glänzt klar das Abendrot.
Sanft rauscht der Quell im Wasgenwald.
Wie bald verging mein Erdentag
Und all mein Tagewerk, wie bald!

O komm', du weltallweite Nacht,
Die keine Erdenmaßen Kennt,
Aus deren Tiefen Stern an Stern
Auf unser winzig Sternlein brennt.

Nicht müd' bin ich vom Tagewerk
Und doch bin ich des Tages satt.
Nach deinen Weiten sehn' ich mich,
Du unbegrenzte Himmelsstadt.

Passeig amb vaixell

Estava recolzat al pal,
i comptava cada ona.
Ai, la meva bella pàtria!
El meu vaixell navega ràpid!

Vaig passar davant la casa de la bella estimada,
i vaig mirar els seus vidres;
vaig quasi fixar la mirada,
però ningú no em va saludar.

Llàgrimes, no us quedeu en els ulls,
que no ho vegi tot fosc.
Pobre cor, no et trenquis
per una pena massa gran.

Rojor del capvespre

Enyoro una pàtria
que no tingui fronteres!
M'enyoro per necessitat de persones,
per una eterna ciutat celestial.

La rogor del capvespre brilla clara.
La font murmura dolçament en el bosc.
Que ràpid passà el meu dia sobre la terra
i tota la meva feina del dia, que ràpid!

Oh vine, nit de l'univers,
que no coneix les mides terrenals,
en la fons de les seves estrelles
brilla la nostra diminuta estrelleta.

No estic cansat per la feina del dia,
i amb tot estic tip del treball.
Enyoro les teves immensisats,
celestial ciutat sense fronteres.

Stimme der Sehnsucht

Ich raun' dir am Bette in schlafloser Nacht,
Ich hab' deine Tage so müde gemacht.
Und was ich gewesen, und was ich dir bin,
Das flutet in ewigem Wechsel dahin.

Ich bin ein dunkler, verworr'ner Klang,
Der weit aus Thule herüberdrang.
Ich bin deiner Jugend verblühender Traum,
Dein erster Kuß unterm Apfelbaum.

Ich bin deine heil'ge Herzensnot,
Ich ruf' dich in Morgen- und Abendrot.

Deine Felder verkommen, dein Pflug bleibt stehn.
Es treibt dich in purpurne Fernen zu gehn,
Und ich flieg' dir voraus,
Und dein Fuß wird wund,
Und immer verdürstender brennt dein Mund.

Und du schreist nach mir,
Nach Erfüllung und Licht,
Wie du hungerst und frierst
Und du findest mich nicht.

Ich bin nur ein Klingen,
Ich bin nur ein Hauch,
Dein Herz wird schweigen;
Dann schweig' ich auch.

Veu de l'enyoança

Et murmuro a la nit desvetllat al llit,
he cansat molt el teu dia.
El que he sigut, el que soc per a tu,
corre enrere en canvis constants.

Sóc un so fosc, confús,
que arribà fins aquí des de Thule.
Sóc el somni marcit de la teva joventut,
el teu primer bes sota el pomer.

Sóc la sagrada necessitat del teu cor,
et crido al matí i al vespre.

Els teus camps es perden, la teva arada està quieta.
Tens un impuls per anar a llunyanies purpúries,
i jo volo davant teu,
i el teu peu es macarà,
i la teva boca cremarà sempre assedegada.

I em cridaràs,
cercant satisfacció i llum,
tingueres gana i fred
i no em vares trobar.

Només sóc un so,
només sóc un alè,
el teu cor callarà;
llavors callaré també jo.

Nachts

Ich stehe in Waldesschatten
Wie an des Lebens Rand,
Die Länder wie dämmernde Matten,
Der Strom wie ein silbern Band.

Von fern nur schlagen die Glocken
Über die Wälder herein.
Ein Reh hebt den Kopf erschrocken
Und schlummert gleich wieder ein.

Der Wald aber röhrt die Wipfel
Im Traum von der Felsenwand.
Denn der Herr geht über die Gipfel
Und segnet das stille Land.

Ilse von Stach-Lerner
An die Mark

Bereifte Kiefern, atemlose Seen,
Die träumen einem dunklen Auge gleich
In ew'ger Sehnsucht von des Frühlings Reich;
Und darüber hin ein schwarzer Zug von Kräh'n.

Viel junges Leben will die Sonne sehn.
Da sitzt die Schwermut schon am Waldesrand
Und schreibt geheime Zeichen in den Sand,
Kein Frühlingssturm wird ihre Schrift verwehn.

Und eines Tages kommt der junge Mai;
Und dennoch - unter Glückverlor'n Küßen
Lebt ein Bewußtsein, daß wir sterben müssen,
Daß alles nur ein Traum und schmerzlich sei.

Dies Land, da Wunsch und Hoffnung selig sind,
Und doch in ihrem rätselvollen Wesen
Von stiller Trauer niemals zu erlösen,
Dies Land ist meine Heimat und ich bin sein Kind.

De nit

M'estic a l'ombra del bosc
com al marge de la vida,
els països com estores crepusculars,
el corrent com una cinta argentada.

En la llunyania ressonen les campanes
per damunt del bosc.
Un cabriol aixeca el cap espantat
i torna a adormir-se de seguida.

Però el bosc remou el brancatge
somniador des de la paret de roca.
Llavors el Senyor va per la cima
i beneix la tranquilla terra.

A la frontera

Pins gebrats, mars cansats,
que somnien com un ull obscur
en l'enyo etern del regne de la primavera;
i amunt d'ell una negra corrua de cornelles.

El sol veurà molta vida juvenil.
Allà seu ja la melangia al costat del bosc
i escriu signes secrets a la sorra,
cap tempesta primaveral esborrarà el seu escrit.

I un dia arriba el jove maig;
però sota feliços besos perduts
viu una consciència, de que hem de morir,
que tot és un somni, i dolorós.

Aquesta terra, on desig i esperança són sagrats,
i amb tot en la seva essència illustrada
no es perds mai en silenciosos dols,
aquesta terra és la meva pàtria i jo sóc el seu fill.

RICHARD WAGNER

(1813 — 1883)

Mathilde Wesendonck

Fünf Gedichte für eine Frauenstimme

Der Engel

In der Kindheit frühen Tagen
Hört ich oft von Engeln sagen,
Die des Himmels hehre Wonne
Tauschen mit der Erdensonne,

Daß, wo bang ein Herz in Sorgen
Schmachtet vor der Welt verborgen,
Daß, wo still es will verbluten,
Und vergehn in Tränenfluten,

Daß, wo brünnstig sein Gebet
Einzug um Erlösung fleht,
Da der Engel niederschwebt,
Und es sanft gen Himmel hebt.

Ja, es stieg auch mir ein Engel nieder,
Und auf leuchtgendem Gefieder
Führt er, ferne jedem Schmerz,
Meinen Geist nun himmelwärts!

Stehe still!

Sausendes, brausendes Rad der Zeit,
Messer du der Ewigkeit;
Leuchtende Sphären im weiten All,
Die ihr umringt den Weltenball;
Urewige Schöpfung, halte doch ein,
Genug des Werdens, laß mich sein!

Halte an dich, zeugende Kraft,
Urgedanke, der ewig schafft!
Hemmet den Atem, stillet den Drang,
Schweigend nur eine Sekunde lang!
Schwellende Pulse, fesselt den Schlag!
Ende, des Wollens ewger Tag!
Daß in selig süßem Vergessen
Ich mög alle Wonne ermessen!

Cinc poemes per a veu de dona

L'àngel

En els dies llunyans de la infància
sentí parlar sovint d'àngels
que canviaven les sublims delícies celestials
pel sol de la Terra,

on un cor inquiet i angoixat
llanguia amagat del món,
i volia dessagnar-se tranquil
i perir en un mar de llàgrimes,

on la seva pregària fervent
només demanava la salvació,
i un àngel baixava i se l'emportava
dolçament al cel.

Sí, també per a mi baixà un àngel
que amb les seves ales esplendoroses
m'allunyà de qualsevol dolor,
i portà al cel el meu esperit!

Detureu-vos!

Murmurejant i brunzidora roda del temps,
mesuradora de l'eternitat;
esferes lluminoses de l'ampli infinit,
que encerclau la bola del món,
creació eterna, detureu-vos!
prou de l'esdevenir, deixeu-me ser!

Detureu-vos, força generadora,
pensaments primitius, eternament creadors!
Conteniu l'alè, calmeu l'impuls,
calleu només durant un segon!
Pols excitat, encadena els teus batecs;
acaba, dia etern de la voluntat!
Que en un oblit dolç i sagrat
pugui apreciar totes les delícies!

Wenn Auge in Auge wonnig trinken,
Seele ganz in Seele versinken;
Wesen in Wesen sich wiederfindet,
Und alles Hoffens Ende sich kündet,
Die Lippe verstummt in staunendem Schweigen,
Keinen Wunsch mehr will das Innre zeugen:
Erkennt der Mensch des Ewgen Spur,
Und löst dein Rätsel, heilge Natur!

Im Treibhaus

Hochgewölbte Blätterkronen,
Baldachine von Smaragd,
Kinder ihr aus fernen Zonen,
Saget mir, warum ihr klagt?

Schweigend neiget ihr die Zweige,
Malet Zeichen in die Luft,
Und der Leiden stummer Zeuge
Steiget aufwärts, süßer Duft.

Weit in sehndem Verlangen
Breitet ihr die Arme aus,
Und umschlinget wahnbefangen
Öder Leere nichtgen Graus.

Wohl, ich weiß es, arme Pflanze;
Ein Geschicke teilen wir,
Ob umstrahlt von Licht und Glanze,
Unsre Heimat ist nicht hier!,

Und wie froh die Sonne scheidet
Von des Tages leerem Schein,
Hüllet der, der wahrhaft leidet,
Sich in Schweigens Dunkel ein.

Stille wird's, ein säuselnd Weben
Füllt bang den dunklen Raum:
Schwere Tropfen seh ich schweben
An der Blätter grünem Saum.

Quan els ulls beuen delitosos en els ulls,
quan l'ànima en l'ànima s'enfonsa totalment;
quan un ésser es retroba en un ésser
i s'anuncia el final de tota esperança,
els llavis callen en silenci meravellat,
i cap altre desig sorgeix del nostre interior:
llavors reconeix l'home l'empresta de l'Eternal,
i perds el teu enigma, santa natura!

A l'hivernacle

Alts arcs de corones de fulles,
baldaquins de maragdes,
fills de llunyanes terres,
digueu-me, de què us queixeу?

Inclineu les branques en silenci,
pinteu signes en l'aire,
i exhaleu un dolç aroma,
testimoni mut del dolor.

Cap a un llunyà anhel nostàlgic
esteneu els vostres braços,
i abraceu plens d'illusió
l'horrorós no-res d'una erma vacuitat.

Potser, ho sé, pobres plantes,
compartim un destí:
encara que aureolats per llum i esplendor,
no és aquí la nostra pàtria!

I com el sol s'acomada content
de la buida claredat del dia,
qui veritablement sofreix
es submergeix en l'obscur silenci.

Hi ha silenci, una agitació murmurant
omple inquiet l'obscur espai:
Veig surar pesades gotes
en la llinda verda de les fulles.

Schmerzen

Sonne, weinest jeden Abend
Dir die schönen Augen rot,
Wenn im Meeresspiegel badend
Dich erreicht der frühe Tod!

Doch erstehst in alter Pracht,
Glorie der düstren Welt,
Du am Morgen neu erwacht,
Wie ein stolzer Siegesheld!

Ach, wie sollte ich da klagen,
Wie, mein Herz, so schwer dich sehn,
Muß die Sonne selbst verzagen,
Muß die Sonne untergehn?

Und gebieret Tod nur Leben,
Geben Schmerzen Wonne nur:
O wie dank ich, daß gegeben
Solche Schmerzen mir Natur!

Penes

Sol, et ploren cada vespre
els teus bells ulls rogençs,
quan banyant-te en el mirall del mar
t'arriba la mort prematura!

Però apareixes amb l'antiga esplendor,
glòria del món tenebrós,
quan et despertes de nou al matí,
com un orgullós heroi triomfador!

Ai, com podria llavors queixar-me,
quan, cor meu, t'anhelo tant?
Ha de desanimar-se el sol,
ha de pondre's?

I la mort només infanta vida,
les penes només donen delit:
Oh, com agraeixo que la natura
m'hagi donat aquestes penes!

Träume

Sag, welch wunderbare Träume
Halten meinen Sinn umfangen,
Daß sie nicht wie leere Schäume
Sind in ödes Nichts vergangen?

Träume, die in jeder Stunde,
Jedem Tage schöner blühn,
Und mit ihrer Himmelskunde
Selig durchs Gemüte ziehn!

Träume, die wie hehre Strahlen
In die Seele sich versenken,
Dort ein ewig Bild zu malen:
Allvergessen, Eingedenken! Frühlingssonne

Träume, wie wenn
Aus dem Schnee die Blüten küßt,
Daß zu nie geahnter Wonne
Sie der neue Tag begrüßt,

Daß sie wachsen, daß sie blühen,
Träumend spenden ihren Duft,
Sant an deiner Brust verglühen,
Und dann sinken in die Gruft.

Somnis

Digues, quins somnis meravellosos
tenen presos els meus sentiments,
que, com una buida bromera,
no s'han esvaït en l'erm no-res?

Somnis, que a cada hora i cada dia
floreixen més bells,
i que amb el seu anuncí celestial
penetren feliços en el meu esperit.

Somnis, que com raigs sublims
es submergeixen en l'ànima,
per a pintar allà una imatge eterna:
tot oblidat, tot present!

Somnis, com quan el sol primaveral
besa les flors damunt la neu,
i saluda el nou dia
amb delits mai pressentits,

que creixen, que floreixen,
que exhalen somniant el seu perfum,
s'apaguen dolçament en el teu pit,
i s'enfoncen en la tomba.

RICHARD STRAUSS

(1864 — 1949)

Otto Julius Bierbaum

Traum durch die Dämmerung

Weite Wiesen im Dämmergrau;
Die Sonne verglomm, die Sterne ziehen;
Nun geh' ich zu der schönsten Frau,
Weit über Wiesen im Dämmergrau,
Tief in den Busch von Jasmin.

Durch Dämmergrau in der Liebe Land;
Ich gehe nicht schnell, ich eile nicht;
Mich zieht ein weiches, sammtenes Band
Durch Dämmergrau in der Liebe Land,
In ein blaues, mildes Licht.

John Henry Mackay

Morgen!

Und morgen wird die Sonne wieder scheinen
Und auf dem Wege, de ich gehen werde,
Wird uns, Glücklichen, sie wieder einen,
Unmitten dieser sonneathmenden Erde...

Und zu dem Strand, dem weiten, wogenblauen,
Werden wir still und langsam niedersteigen,
Stumm werden wir uns in die Augen schauen,
Und auf uns sinkt des Glückes stummes Schweigen...

Karl Henckell

Ruhe, meine Seele!

Nicht ein Lüftchen,
Regt sich leise,
Sanft entschlummert
Ruh der Hain;
Durch der Blätter
Dunkle Hülle
Stiehlt sich lichter
Sonnenschein.

Ruhe, ruhe,
Meine Seele,
Deine Stürme
Gingen wild,
Hast getobt und
Hast gezittert
Wie die Brandung,
Wenn sie schwillt!

Diese Zeiten
Sind gewaltig,
Bringen Herz und
Hirn in Not
Ruhe, ruhe,
Meine Seele,
Und vergiß,
Was dich bedroht!

Otto Julius Bierbaum

Freundliche Vision

Nicht im Schlafe hab ich das geträumt,
Hell am Tag sah ich's schön vor mir:
Eine Wiese voller Margeritten;
Tief in weißes Haus in grünen Büschchen;
Götterbilder leuchten aus dem Laube.
Und ich geh' mit Einer, die mich lieb hat
Ruhigen Gemütes in die Kühle
Dieses weißen Hauses, in den Frieden,
Der voll Schönheit wartet, daß wir kommen.

Descansa, ànima meva!

No passa
ni un alè d'aire,
tranquil
reposa el bosc;
entre el fosc entramat
de les fulles
brillen clars
els raigs de sol

Descansa, descansa,
ànima meva,
les teves tempestes
eren salvatges,
has cridat
i has tremolat,
com l'oreig
enfurismat.

Van ser moments
violents,
que angoixaren
el cor i la ment...
Descansa, descansa
ànima meva,
i oblida
el que t'amenaça!

Amable visió

No ho he somnit mentre dormia,
ho he vist al meu davant a la llum del dia:
un prat ple de margarides;
al fons, entre verdes plantes, una casa blanca;
brillen imatges divines entre el fullatge;
i vaig amb ànim plàcid
amb la que m'ha estimat, cap a la frescor
d'aquesta casa blanca, cap a la pau
que espera, bellament, que hi arribem.

Im Abendrot

Wir sind durch Not und Freude
Gegangen Hand in Hand,
Vom Wandern ruhn wir beide
Nun überm stillen Land.

Rings sich die Täler neigen,
Es dunkelt schon die Luft,
Zwei Lerchen nur noch steigen
Nachträumend in den Duft.

Tritt her, und laß sie schwirren,
Bald ist es Schlafenszeit,
Dass wir uns nicht verirren
In dieser Einsamkeit.

O weiter stiller Friede!
So tief im Abdendrot
Wie sind wir wandermüde,
Ist das etwa der Tod?

Al capvespre

Hem caminat, la teva mà en la meva,
entre misèries i alegries,
i ara reposem de la caminada
en la terra silenciosa.

Al voltant declinen les valls,
s'enfosqueix l'atmosfera,
encara s'aixequen dues aloses
pels aires, somniadores.

Vine, i deixa que violín,
aviat serà l'hora de dormir;
que no ens perdem
en aquesta solitud.

Oh, segueix, pau silenciosa
i profunda del capvespre!
Estem cansats de caminar...
És això potser la mort?

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

PALAU de
la MÙSICA
CATALANA
2018 - 2019

DIJOUS 31.01.19, 20 h
Trio Wanderer
—*Els Trios nocturns de Schubert*

DILLUNS 04.03.19, 20 h
Matthias Goerne
& Leif Ove Andsnes
—*La bella molinera de Schubert*

DIMARTS 05.03.19, 20 h
Matthias Goerne
& Leif Ove Andsnes
—*El viatge d'hivern de Schubert*

DIJOUS 07.03.19, 20 h
Matthias Goerne
& Leif Ove Andsnes
—*El cant del cigne de Schubert*

DIJOUS 04.04.19, 20 h
Josep-Ramon Olivé, baríton
—*Lieder de Schubert*

DIMARTS 18.06.19, 20 h
Quartet Casals & Alban Gerhardt
—*Quintet en Do major de Schubert*
I més de 100 concerts!

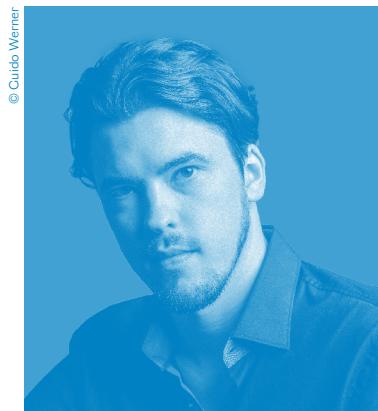

Abonaments, itineraris d'iniciació, packs a mida i entrades ja a la venda.
Més informació a www.palaumusica.cat / 93 295 72 07 / taquilles@palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

PRÒXIMAMENT

**Andrè Schuen, baríton
Daniel Heide, piano**

Die schöne Müllerin,
de Franz Schubert

Dilluns 27 d'agost, 21:00h
Canònica de Santa Maria de Vilabertran

**Anna Lucia Richter, soprano
Gerold Huber, piano**

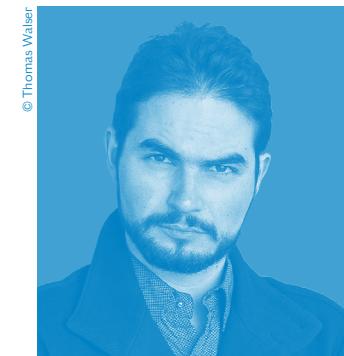
Lieder de Schubert i Schumann

Diumenge 26 d'agost, 21:00h
Canònica de Santa Maria de Vilabertran

Schubert Lied a Barcelona Temporada 2018-19

Diumenge, 21 octubre de 2018, a les 19:00h
**Marie Seidler, mezzosoprano
Malcolm Martineau, piano**

Dimarts, 4 desembre de 2018, a les 20:00h
**Manuel Walser, baríton
Alexander Fleischer, piano**

Diumenge, 17 febrer de 2019, a les 19:00h
**Eduard Mas, tenor
Marta Puig, piano**

Dijous, 28 març de 2019, a les 20:00h
**Ludwig Mittelhammer, baríton
Jonathan Ware, piano**

Una coproducció amb

AGRAÏMENTS

Patrocinador principal

Amb l'ajut de

Diputació de Girona Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Amb la col·laboració de

Mitjans col·laboradors

Gràcies a

Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran
Temps de Música

Disseny

Partners internacionals

Heidelberger Frühling · Schubertiade · Wigmore Hall

Organitza

Amb el suport de

